

Sentencja

Artykuł 7 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin należy interpretować w ten sposób, państwa członkowskie, przed wydaniem obywatelom państw trzecich zezwolenia na wjazd i pobyt na ich terytorium w ramach łączenia rodzin, mogą wymagać od tych obywateli, by zdali oni egzamin z integracji społecznej, taki jak ten, którego dotyczą postępowania główne, obejmujący ocenę podstawowej znajomości języka, jak również podstawowej wiedzy o społeczeństwie danego państwa członkowskiego, i wiążący się z ponoszeniem różnych kosztów, jeżeli warunki stosowania takiego obowiązku nie spowodują, że wykonywanie prawa do łączenia rodzin stanie się niemożliwe lub nadmiernie utrudnione. W okolicznościach takich jak w postępowaniach głównych warunki te, w zakresie, w jakim nie pozwalają na uwzględnienie szczególnych okoliczności stanowiących obiektywną przeszkodę w złożeniu przez zainteresowanych tego egzaminu, oraz w zakresie, w jakim ustalają koszty związane z takim egzaminem na zbyt wysokim poziomie, powodują, że wykonywanie prawa do łączenia rodzin staje się niemożliwe lub nadmiernie utrudnione.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 24.6.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – María José Regojo Dans/Consejo de Estado

(Sprawa C-177/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Klauzule 3 i 4 — Zasada niedyskryminacji — Personel „eventual” — Odmowa przyznania dodatku trzyletniego za wysługę lat — Obiektywne powody)

(2015/C 294/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: María José Regojo Dans

Strona pozwana: Consejo de Estado

Sentencja

- 1) Pojęcie „pracownika na czas określony” w rozumieniu klauzuli 3.1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC należy interpretować w ten sposób, że obejmuje pracownika takiego jak skarżąca w postępowaniu głównym.
- 2) Klauzulę 4.1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak omawiane w postępowaniu głównym, które pozbawia, bez powołania się na obiektywne powody, pracowników zatrudnianych na stanowiskach doradczych i asystenckich prawa do dodatku trzyletniego za wysługę lat, który przysługuje między innymi urzędnikom mianowanym, jeżeli w zakresie pobierania tego dodatku obie kategorie pracowników znajdują się w sytuacji porównywalnej, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 253 z 4.8.2014.